

“मीठे बच्चे— प्रतिज्ञा गर म पास विद अनर बनेर देखाउने छु, कहिल्यै पनि माता पितामा संशयबुद्धि बन्दिनँ, सदा सपूत बनेर श्रीमतमा चलने छु।”

प्रश्नः— मायाको बक्संगमा तिमी बच्चाहरूले कुन कुराको धेरै सम्हाल गर्नु पर्छ?

उत्तरः— बक्संगमा कहिल्यै पनि माता-पितामा संशय नआओस्, यसको धेरै सम्हाल गर्नु छ। अशुद्ध अहंकार वा अशुद्ध लोभ वा मोह आयो भने पद भ्रष्ट हुन्छ। तिमीलाई बेहदको बाबाबाट स्वर्गको वर्सा लिने शुद्ध लोभ र एक बाबामा नै पूरा मोह राख्नु छ। जीवन छँदै मर्नु छ। म बाबाको हुँ, बाबाबाटै वर्सा लिन्छु, जेसुकै होस् आफूले आफैँसँग प्रतिज्ञा गर। सहोदर बन्यौ भने बेहदको प्राप्ति हुन्छ। संशय आयो भने पद गुमाइदिन्छौ।

गीतः— तुम्हारे बुलाने को जी चाहता है...

ओम् शान्ति। ओम्को अर्थ त बिलकुलै सहज छ— म आत्मा हुँ, म शान्त हुँ। अवश्य आत्मा त अविनाशी हुनुपर्छ। यो कसले सम्झाउँछ? बेहदका बाबाले। बच्चाहरू त धेरै छन्। तिनीहरूमा पनि करोडौंमा कोही, कोहीमा पनि कोहीले मात्र बुझ्छन्। बच्चाहरूलाई थाहा छ— बेहदका बाबा, बेहदको सुखको वर्सा दिन हामीलाई लायक बनाइरहनु भएको छ। हामी नै पूज्य देवी देवता, लायक विश्वको मालिक थियौं। विश्व सुनको चरी थियो। त्यस समय भारतवर्ष श्रेष्ठाचारी, मर्यादित र १०० प्रतिशत सम्पन्न थियो। यो बाबाले सम्झाउनुहुन्छ। वास्तवमा हामी कति लायक थियौं। विश्वको मालिक थियौं। अहिले फेरि बाबा सारा विश्व माथि राज्य गर्ने अधिकारी बनाउनु हुन्छ। मायाले यति कंगाल बनाइदिएको छ, जसले गर्दा कौडीको पनि मूल्य छैन, गलत काम नै गर्छन्। सही काम सिकाउनेवाला एक बाबा हुनुहुन्छ, जसलाई सत्य पनि भनिन्छ। जसका लागि तिमीले गाउँथ्यौ— तिमी माता-पिता..... उहाँको सम्मुख तिमी बसेका छौ र बेहदको वर्सा पाउने पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। तिमीलाई थाहा छ— हामी उहाँको बनेका छौं। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी मेरो बनेका छौ। यस समय कसैले पनि म बाबालाई चिनेका छैनन्। कसैले त भन्छन् नाम रूपबाट अलग हुनुहुन्छ। कहिले फेरि सबै नाम रूपमा लिएर आउँछन्— पत्थरमा सबैमा परमात्मा हुनुहुन्छ। अनेक धर्म, अनेक मत भएका छन्, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— यी सबै देहका धर्मलाई छोड। आत्माले भन्छ— म क्रिस्चियन हुँ, मुसलमान हुँ, यी देहका धर्मलाई भुल्दै जानु छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मम्मा बाबा भनेपछि मम्मा बाबालाई कहिल्यै कसैले भुल्न सक्दैनन्। यहाँ यो आश्चर्य छ जुन बच्चाहरू यस्ता माता पिता, जसबाट २१ जन्मको वर्सा मिल्छ, उहाँलाई पनि भुल्छन्। लौकिक माता पितालाई त जन्म बाइ जन्म याद गन्थ्यौ। अहिले यो तिमी अन्तिम जन्म हो। तिमीले निश्चय गछौं, वास्तवमा उहाँ बाबाले नै कल्प कल्प आएर हामीलाई देवता बनाउनुहुन्छ। फेरि पनि यस्तो बाबालाई किन भुल्छौ? बच्चाहरूले भन्छन्— ड्रामा अनुसार कल्प पहिले पनि भुलेका थियौं। बाबाको बनेर फेरि छोडिदिन्छन्। आश्चर्यवत ईश्वरका बनन्ती, ज्ञान सुनन्ती, सुनावन्ती... फेरि पनि अहो मम माया भागन्ती हुन्छन्। लौकिक पिताबाट मायाले छुटाउँदैन। हो, कोही कोही बच्चाहरू हुन्छन् जसले पितालाई छोडिदिन्छन्। पारलौकिक बाबाले त तिमीलाई स्वर्गको लागि लायक बनाएर कति धेरै वर्सा दिनुहुन्छ।

ती हुन् हदका माता-पिता, यहाँ हुनुहुन्छ बेहदका माता पिता, जसले तिमीलाई स्वर्गको बादशाही दिनुहुन्छ। निश्चय भएर पनि यस्ता बाबालाई छोडपत्र किन दिन्छौ ? राम्रा-राम्रा बच्चाहरूले ५-१० वर्ष रहेर राम्रो राम्रो पार्ट बजाउँछन्, फेरि हार खान्छन्। यो हो युद्ध स्थल हो। बाबाको याद त कहिल्यै छोड्नु हुँदैन। याद कम हुँदा धेरै ठूलो नोक्सान हुन जान्छ। धेरै बच्चाहरूलाई मायाले जितेको छ। एकदम काँचै खायो। अजिंजरले जस्तै निलिदियो। तिमी महारथी बन्छौ फेरि मायाले गिराएर एकदम निलिदिन्छ। राम्रा राम्रा फस्टक्लास ध्यानमा जानेहरू जसको निर्देशनमा माता-पिताले पनि पार्ट बजाउँथे, आज उनीहरू छैनन्। के भयो? कुनै कुरामा संशय आयो।

बाबा सम्झाउनुहुन्छ— निश्चयबुद्धि विजयन्ती, संशयबुद्धि विनश्यन्ति। यसरी फेरि कतिले अधम गति प्राप्त गर्छन्। तिमी यहाँ आउँछौ बाबाबाट पूरा-पूरा राजकुमार राजकुमारीको वर्सा लिन। यदि आश्चर्यवत भागन्ती भयौ भने फेरि के पद पाउँछौ? प्रजामा पनि कम पद पाउँछौ। सजाय पनि धेरै खानु पर्छ। जसरी त्यस सरकारमा पनि मुख्य न्यायाधीश आदि हुन्छन् नि। यहाँ त सबै एकै हुनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म आउँछु तिमीलाई पतितबाट पावन बनाउन। यदि पूरा बनेनौ भने फेरि पतित भन्दा पनि पतित बन्छौ। सर्वशक्तिमान् बाबाको डिसरिगार्ड गन्थौ भने धर्मराजको फेरि धेरै कडा सजाय हुनेछ। यी बुझ्नु पर्ने कुरा छन् नि। तिमी माता-पिता.... भन्छौ, फेरि त उहाँको मतमा चलनु पर्छ। श्री श्रीको मतमा चल्दै योगमा पूरा रहनु छ। तिमी श्रेष्ठ थियौ। श्रेष्ठ सूर्यवंशी चन्द्रवंशी २१ जन्मको लागि महाराजा महारानी बन्छौ। श्रेष्ठ बन्नको लागि श्री श्रीको मत चाहिन्छ। श्री-श्री एकलाई नै भनिन्छ। देवताहरूलाई पनि केवल श्री भनिन्छ। यस समय त आसुरी सम्प्रदाय छ अर्थात् असुर ५ विकारको मतमा चल्नेवाला। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई श्री-श्रीको मत मिल्छ, जसबाट तिमी श्री लक्ष्मी, श्री नारायण बन्छौ। यो टाइटल मिल्छ। तिमीलाई राज्य भाग्य मिल्छ नि। सत्ययुग त्रेतामा पवित्रताको ताज र रत्न जडित ताज रहन्छन्। सूर्यवंशी चन्द्रवंशीलाई पनि ताज देखाउँछन्। महाराजा महारानीलाई नै ताज देखाउँछन्। प्रजालाई त देखाउँदैनन्। फेरि द्वापरमा जब पतित बन्छन् तब लाइटको ताज देखाउँदैनन्। पतित राजा रानीले पावन राजारानीको पूजा गर्छन्। अहिले त दुवै ताज रहेका छैनन्। विना ताजका बनेका छन्। यो हो प्रजाको प्रजामाथि राज्य, जसलाई पञ्चायती राज्य भनिन्छ। तिमी पाण्डव हौ, तिमी पनि कुनै ताज छैन। तिमी कति बुद्धिवान् बनेका छौ। मूल वतन, सूक्ष्म वतन, स्थूल वतन तथा सृष्टिको आदि मध्य अन्त्यलाई तिमीले जान्दछौ। तिमीलाई थाहा छ— हामी फेरि डबल सिरताज बनिरहेका छौं। स्वास्थ्य सम्पत्ति दुवै मिल्छ। बेहदको बाबाले तिमीलाई पढाइरहनु भएको छ। त्यसैले तिमी पाण्डव सरकारका विद्यार्थी भयौ। भगवानुवाच— म तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु। गीतामा केवल नाम बदलिदिएका छन्। संगम भएकाले यो भूल गरिदिएका हुन्।

अहिले तिमीलाई बेहदका बाबाबाट वर्सा मिल्छ। सत्ययुग-त्रेतामा तिमीले सुख पाउँछौ फेरि तिमी यादगार द्वापर देखि बन्न सुरु हुन्छ। यहाँ जो मर्छ उसको यहाँ मृत्युलोकमा नै यादगार बनाउँछन्। जस्तै नेहरू गएपछि उनको यहाँ नै यादगार बनाउँछन्। तिमी यादगार अमरलोकमा रहँदैन। तिमी यादगार पछि

द्वापरदेखि हुन्छ। त्यसैले यी सबै जो तिमीले देख्छौ द्वापर देखि बन्न सुरु हुन्छ। जगत् अम्बा आदिदेवी को हुन्- कसैलाई पनि थाहा छैन। थाहा त हुनु पर्छ नि। ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यको मनुष्यहरूलाई थाहा त हुनु पर्छ। लक्ष्मी-नारायणलाई पनि थाहा हुँदैन। बाबा ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, हामी उहाँका बच्चा मास्टर नलेजफुल बनेका छौं। नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। बाबा पवित्रताको सागर हुनुहुन्छ, हामी पनि बन्छौं। आत्मा जुन अपवित्र बनेको छ, त्यही पवित्र बन्छ। बाँकी गंगा स्नानबाट कोही पवित्र बन्न सक्दैन। पतित-पावन एक बाबालाई नै भनिन्छ। तिमी उहाँको सम्मुख बसेका छौ। एक पटक निश्चय भयो सो भयो। बच्चाहरूले बाबालाई कहाँ बिसिन्छन् र? मरे भने पनि उनको आत्मालाई बोलाउँछन्। फेरि ऊ आएर बोल्छ। ड्रामा अनुसार पार्ट छ भने ऊ आएर बातचित पनि गर्छ। ड्रामामा जो बित्यो त्यो निश्चित छ। ड्रामालाई सही तरिकाले बुझ्नु पर्छ। यस्तो होइन, तकदिरमा भए पुरुषार्थ गरौंला। पिउन बसेको छु, पानी आफैं आएर मुखमा परोस्, यस्तो हुँदैन। हरेक कुरामा पहिले पुरुषार्थ हुन्छ। यसै फाल्ति त कोही बस्न सक्दैन। चुप लागेर बस्यो भने त मर्छ। संन्यासीहरूको कर्म संन्यास हो तर जबसम्म कर्मेन्द्रियहरू छन् तबसम्म कर्मको संन्यास गर्न सक्दैनन्। उठ्छन्-बस्छन् कसरी? आत्मा शरीरलाई चलाउनेवाला हो। आत्मामा संस्कार रहन्छ। राती अशरीरी बन्छ। आत्माले भन्छ- म कर्म गर्दा-गर्दा थाकेको छु त्यसैले राती विश्राम लिंदा अशरीरी बन्छु। आत्माले नै खाने-पिउने गर्छ। आत्माले यी कर्मेन्द्रियहरूद्वारा भन्दछ- म वकिल हुँ, फलाना हुँ। आत्माले बाबालाई बोलाउँछ। याद गर्छ- हे परमपिता दया गर्नुहोस्। उहाँ ज्ञानका सागर, आनन्दका सागर हुनुहुन्छ। उहाँ सँग पूर्ण ज्ञान छ। यहाँ त तिमीलाई अधुरो ज्ञान छ। ब्रह्माण्ड, सूक्ष्मवतन के हो, ड्रामा कसरी दोहोरिन्छ, कहाँ गइन्छ, कसरी पुनर्जन्म लिइन्छ, कति जन्म लिइन्छ- यो कसैले पनि जानेका छैनन्। तिमी बच्चाहरूले पुरुषार्थ अनुसार बुझ्दै गइरहेका छौ। अरूलाई पनि यो ज्ञान चितामा बसाएर वैकुण्ठको मार्ग देखाउनु छ। अरू त कसैलाई पनि थाहा छैन। बाबा सम्झाउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, बाबाको हात नछोड्नु। बाबालाई याद गर्नाले नै विकर्म विनाश हुन्छ। बाबाले बच्चाहरूलाई याद गर्ने होइन। उहाँ त जान्नुहुन्छ सबै मेरा बच्चा हुन्। सबैले मलाई याद गर्छन्। निर्वाणधाममा मेरो साथमा रहन्छौ, त्यसैले बिर्सेर पनि बाबालाई भुल्नु हुँदैन। कुनै संशय ल्याउनु छैन।

बाबा आज्ञा गर्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर अनि वर्सालाई याद गर। कुनै खिटपिट भए पनि बाबालाई भुल्नु हुँदैन। बाबालाई भुल्यौ भने तिम्रो जहाज डुब्छ। तिम्रो दुश्मन पनि धेरै छन् किनकि तिमी स्वयं भन्छौ यही रुद्र यज्ञबाट विनाश ज्वाला प्रज्वलित भएको हो। तिमी त स्पष्ट सम्झाउँछौ- यो लडाइँ पछि नै मुक्ति-जीवन मुक्तिको गेट खुलेको थियो। धेरै आत्माहरू मुक्तिधाममा जान्छन् फेरि आउँछन् जीवन मुक्तिमा। पहिला पहिला देवी-देवता धर्मवाला आउँछन्, अरू सबैले आ-आफ्नो धर्म स्थापना गर्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- म पहिला सानो ब्राह्मण धर्म स्थापना गर्छु। फेरि साथ-साथै ब्राह्मणहरूलाई देवी-देवता बनाउँछु। जबसम्म शूद्रहरू ब्राह्मण बन्दैनन् तबसम्म बाबाबाट वर्सा कसरी लिन सक्छन्। वर्णमा अवश्य आउनु पर्छ। थाहा हुन्छ- यो देवी-देवता कुलको हो। जो यस कुलका हुन् उनीहरूबाट नै कलमी लागिरहन्छ। त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ- यस्ता मीठा बापदादालाई कहिल्यै पनि भुल्नु हुँदैन, जसलाई

तिमीले भन्छौ- हजुर नै माता-पिता... हजुरको शिक्षाबाट हामी बेहद २१ जन्मको सुख लिन्छौं। पुरुषार्थ गरेर सर्वोच्च पद प्राप्त गर्नु छ। सपूत बच्चाहरूले प्रतिज्ञा गर्छन्- बाबा हामी स-सम्मान पास भएरै देखाउने छौं। हामी सूर्यवंशी राज्य-भाग्य अवश्य लिनेछौं। बाबा भन्नुहुन्छ- राम्रो सँग सम्हाल गर। माया पनि कम छैन। त्यसैले यति पुरुषार्थ गर, जसबाट स्वर्गमा सूर्यवंशी पद मिलोस्। अहिले पुरुषार्थ गर्नु भने कल्प-कल्प तिमी यस्तै पुरुषार्थ चल्नेछ। बाबा भन्नुहुन्छ-प्यारा बच्चाहरू, अलि सम्हाल गर। संशय-बुद्धि कहिल्यै पनि नहुनु। लौकिक सम्बन्धमा पनि बच्चाले कहिल्यै आमा-बुवामा संशय ल्याउन सक्दैनन्। असम्भव छ। यहाँ पनि बाबा बुद्धिमा याद रहनु पर्छ। उहाँ हुनुहुन्छ बेहदको सुख दिनेवाला बाबा। फेरि पनि मायाले तिमी बच्चाहरूलाई बक्सँगमा हराइदिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- कहिल्यै अशुद्ध अहंकारमा वा अशुद्ध लोभमा आउनु हुँदैन। वास्तवमा तिमी धेरै लोभी छौ। बेहदको बाबाबाट हामी स्वर्गको वर्सा लिन्छौं। यस्तो शुद्ध लोभ रहन्छ। मोह पनि शुद्ध छ। एक बाबामा नै पूरा मोह राख। जीवन छँदै मर्नु छ। हामी त एक बाबाको बनिसक्यौं, बाबा सँग नै वर्सा लिन्छौं, चाहे जे सुकै होस्- स्वयंसँग प्रतिज्ञा गर्नु पर्छ। बेहदको प्राप्ति छ। अरू ठाउँमा त केही पनि प्राप्ति हुँदैन। यसमा संशय आउनुहुन्न, अरू कुरामा संशय आए पनि तिमी बाबाको त हौ नि। बाबामा संशय आउनु हुन्न। सहोदर बच्चा त्यसैलाई भनिन्छ जो पूरा पवित्र रहन्छ। पतितलाई सौतेला भनिन्छ। पछि गएर तिमीले बुझ्दै जान्छौ- यदि अहिले नै शरीर छोड्यौ भने के पद पाउँछौ। अच्छा!

माता-पिता बापदादाका मीठे-मीठे सिकीलथे बच्चाहरूप्रति याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) ड्रामालाई राम्रो सँग बुझेर चल्नु छ। पुरुषार्थ गरेर प्रारब्ध बनाउनु छ। ड्रामा भनेर बस्नु हुन्न।
- २) कहिल्यै पनि बाबाको अनादर गर्नु हुँदैन। कदम-कदम उहाँको श्रीमतमा चल्नु छ। बाबामा कहिल्यै पनि संशय ल्याउनु हुँदैन।

वरदान:- ट्रस्टी बनेर लौकिक जिम्मेवारीहरूलाई निभाएर पनि अथक रहने डबल लाइट भव

लौकिक जिम्मेवारीहरूलाई निभाएर सेवाको पनि जिम्मेवारी निभाउँदा यसको डबल लाभ मिल्छ। डबल जिम्मेवारी छ भने डबल प्राप्ति पनि छ। डबल जिम्मेवारी भएर पनि डबल लाइट रहनको लागि स्वयंलाई ट्रस्टी सम्झेर जिम्मेवारी सम्हाल्नु भने थकावटको अनुभव हुँदैन। जसले आफ्नो गृहस्थी, आफ्नो प्रवृत्ति सम्झन्छन्, उनलाई बोझको अनुभव हुन्छ। आफ्नो हुँदै होइन भने बोझ कुन कुराको!

स्लोगन:- सदा ज्ञान सूर्यको सम्मुख रह्यौ भने भाग्य रूपी छायाँ तिमी साथ रहन्छ।